

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
21:16	20:29	19:29	תל אביב
21:20	20:32	19:26	ירושלים
21:18	20:30	19:30	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כח התפילה

לכל אדם מאיתנו יש דברים בחייו שהוא רוצה לשפר. יהודים שואפים לשפר את מצבם הרוחני, כל אחד מאיתנו מבקש לזכות בנחת יהודית מילדיו, וכולנו רוצים להיות חכמים ונבונים, בריאים תמיד ומלאי אושר. כולנו מחפשים את הדרך הקלה והיעילה לזכות במימוש כל משאלות ליבנו, להצליח להגשים את כל שאיפותינו, בקלות, בנוחות, במינימום מאמץ...

האם יש דרך כזו? האם יש מעשה אותו נוכל לעשות – שיקל מעלינו את המעמסה ויקרב אותנו בצעדים בטוחים ורגועים אל ההישגים הרצויים לנו? ויותר מזה, אם חלילה וחס נקלענו לתסבוכת, למצוקה, למשהו שמקשה עלינו להתקדם, נראה כי הכל 'נתקע' לנו בדרך, האם יש דרך לצצח כל קושי, לפוגג כל חשש, להתגבר על כל מהמורה?!

הבשורה היא שלא רק שיש כזו דרך, הדרך הזו היא שלנו, אנחנו אמונים בשימוש בה. זכינו, בני העם היהודי, שבגנטיקה שלנו עובר כח עילאי ייחודי, כלי עוצמתי שאין שני לו, שבכוחו אנחנו יכולים לחולל מהפכים, לשנות גורלות, להסיר כל קושי מדרכנו ולהגיע לכל הישג. אנחנו מאומנים בשימוש בכלי הזה, מיומנים ורבי נסיון בו, אין כמונו להצליח בעזרתנו...

לכח הזה קוראים כח התפילה. כח התפילה הוא הזכות העילאית הניתנת ליהודים, לעצור בכל רגע מהחיים, לעצום עיניים ולו לשניה בודדת, ולפנות לבורא עולם בשיחה אישית ישירה. הרי הוא קובע הכל, מכריע את גורלנו, כל מה שיש לנו הוא ממנו, כל מה שזכינו לו הוא במתנה ממנו, וגם הקשיים הניצבים בדרכנו – נשלחו אלינו ממנו. כל מה שאנחנו צריכים לעשות, הוא לפנות אליו, לשוחח אתו, לבקש את אשר על ליבנו, להתחנן על חייו!

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הושיבה המוסדות

הקב"ה אוהב צניעות

הצניעות של האישה שומרת על הבית כמו המזוזה ששומרת על הבית

אישה צנועה היא המזוזה של הבית השומרת עליו מפני צרות ואסונות. ישנם אנשים שיש להם הרבה בעיות ולא מבינים מדוע יש צרות בבית, ואסונות. הרבה פעמים באים אנשים ושואלים אותי למה עשה לי הקב"ה כך? "אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו" מה אתה כועס על הבורא עולם? אתה יצרת את הנזק! האדם בורא לעצמו משחיתים שמענישים אותו על חטאו!

בנות ישראל היקרות! אל תהיו פשוטות, אתן בנות מלך, מלכו של עולם! הלבוש הצנוע הוא לבוש מלכות, הבגדים של האימהות הקדושות שהיו צנועות בתכלית הצניעות. חזקי בת ישראל והתחזקי, אני אשת חיל! אני כבודה בת מלך פנימה! אני יהלום, ועל יהלום שומרים שלא תשלוט בו עין זר. יופיה של בת ישראל בפנימיות שלה, הדרה כאתרוג נאה, עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון.

התכשיטים האמיתיים של האישה זה בגדי הצניעות שלה, לא הטבעת הגורמט והשרשרת. ואם חלילה אינה צנועה ומחטיאה את הרבים, כל המחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו ואין מספיקים בידו לעשות תשובה כדי שלא יהיה הרב בג"ע ותלמידו בגיהנום. וצריך לעשות אלף תשובות ולזכות את הרבים כדי שתזכה להתכפר.

כשיוצאים מהבית צריך לשים היד על המזוזה להתפלל ולבקש, שלא אכשל בחוץ בראייה אסורה. וכשחוזרים להודות לה' יתברך, תודה ששמרת עלי, שעזרת לי לשמור העיניים.

כשאתם מנסה לשמור על עצמו, אז הוא אוהב בשמים, הקב"ה משתבח בו, ראו פלוני בעולמי, עולם של יצר וחומר, והוא מנסה לשלוט בעצמו, מנסה להתגבר! כפי שאמרנו אין יצר נכנס באדם אלא באמצעות העיניים, העיניים רואות והלב חומד.

בת ישראל היא יהלום, אבן טובה ויקרה מאד, יהלום שומרים, בת ישראל היא סוד כמוס, זה ערכה ומעלתה, חינה ויופיה. חילונים אומרים לי, אני מוכן לשלם הון כדי שתהיה לי אישה צנועה. אני אומר להם היא מוכנה לתת הון כדי לא לראות אותך. אתה רוצה אישה צדיקה וצנועה ולהשאר פרוץ? תעבוד על עצמך גם אתה ותקבל אישה צדיקה. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

חיד"א הקדוש היה פעם בטורקיה, דרש בבית הכנסת. ופתאום אמר "אור גדול נכנס לכאן השראת שכינה גדולה", לא ידעו האנשים מה אמר, אחר כך התברר שנכנסה לעזרת הנשים אשה צנועה וחסודה, והחיד"א הרגיש באור שנכנס עימה לבית הכנסת, אור אלוקי המאיר מסוף העולם ועד סופו. סיפרו זאת לחיד"א ואמר שאור גדול נשפך עליה בעבור הצניעות היתרה שלה, בטוחני שיהיה בן גדול מחלציה שיאיר את עיני ישראל מתורתו. ואכן, נולד לה בן שהאיר את עיני ישראל רבי חיים פלאגי זיע"א, שחיבר שמונים ושניים ספרים. איזה חושך נעשה במקום של אנשים לא צנועים!

"אשתך כגפן פוריה בירכתה ביתך, בנין כשתילי זתים סביב לשלחנך". אם אתה רוצה בנים טובים, צדיקים, אז שתהיה אשתך צנועה! גם בבית היא לא מתבלטת, אם באים אורחים היא בורחת, מצטנעת שלא יראו אותה, אז זוכה ושתילי זתים סביב לשלחנה, זרע ברך ה' מסובין לשלחנה, מסבים לה נחת עד זקנה ושיבה שובע שמחות את פניה נצח.

אומר החיד"א הקדוש כיצד יכולה אשה להביא עשירות לבית? כיצד תבוא הברכה בעבורה? רק אם היא צנועה! וזה רמז קרא: כל כבודה -שבעלה מכבדה, ובת מלך פנימה - שהיא צנועה, רק אז ממשבצות זהב לבושה, היינו שתהיה להם עשירות. וז"ש אם חומה היא - אם צנועה וניצבת בביתה כחומה קבועה, יהיה לה טירת כסף, והיא תתעשר. אבל אם דלת היא כדלת הנפתחת ונסגרת, יוצאת ונכנסת, נצור עליה לוח ארז, זה עץ סרק שאין לו פירות. ואין הברכה שורה בבית כי הכל ממנה.

ומסופר על אשה שהיתה שמה פיח על ראשה כשיצאה מחוץ לבית, ואמרה איני נאה אלא לבעלי. אשה צריכה להיות יפה בבית לבעלה, אבל עצת היצר היא בדיוק הפוך: דוקא בבית כשאשה צריכה להיות מסודרת ויפה לבעלה, אז היא הולכת עם כל הסמרטוטים.

הגמרא מספרת על אשה אחת שנכנסה לאפות בבית של שכנה שלה, והעז של בעל הבית אכלה מהבצק ומתה האם היא חייבת? - מסיקה הגמרא שהיא חייבת, כיון שאין דרך אדם לשמור על העז שלו כשאשה בבית ואופה, כיון שמפשילה שרוולים ולכן הוא יוצא מהבית מפני הצניעות, ממילא השמירה על העז מוטלת על האישה!

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנוש לתקיים אלפי טלמי צארי הפרשה! להצלתהם אז לעיני קדושתם! ההקדשה נכספה: 05-04-03-02-01

לימינו
ידן היה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ססיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה רועי בן דינה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון סגילית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

אין רפואה למכתו

אותו יהודי שהיה באותה עת בוילנא, עשה את דרכו במיוחד לקברו של הגאון וביקש מחילה וסליחה בשמי על הביזוי שביזיתי את הצדיק לפני כמה שנים.

מעמד הסליחה היה בשעה 18:30 בדיוק. והנה, באותם רגעים ממש עלה בני על אוטובוס לכיוון הבית.

באוטובוס הוא פוגש בחבר נעוריו שלמד איתו לפני כמה שנים באותו תלמוד תורה. החבר של בני ראה אותו והיה מזועזע. "מה קרה לך? השתגעתי?!... למה אתה נראה בצורה כזו מזועזעת?... האם באמת אתה נראה כמו המוזרים מהרחוב עם בלוריות ארוכות?..."

מדוע עזבת את דרך התורה הקדושה?.. הלא גם אם אין לך חשק ללמוד תורה, מדוע לך להגיע עד שפלות ומסכנות שכזו כאחד הפוחזים?... וכי נראה לך שתרוויח מכך משהו?.."

החבר פשוט לא עצר את שבת לשונו, ונכנס בבני ללא סוף – ממש באותם רגעים שהשליח ביקש מחילה על קברו של הגאון מוילנא.

הדברים חדרו לליבו של בני שפשוט שתק לאור ההתקפות הבלתי פוסקות, ומיד כשהגיע הבית, הוא פנה אליי ואמר לי: "אבא אני מתנצל. אנא תן לי טלית קטן ללבוש בחזרה על גופי, ואם תוכל לגלח את שערות ראשי". הייתי בהלם. צמרמורת אחזה את גופי. ממש ברגע המחילה בוילנא על קברו שלה גאון, הגיע הבן לבית וביקש לחזור לדרך הישר. הוא חזר לדרך הישר ושב לישיבה עד היום ב"ה.

מכאן רציתי לעורר כמה חמור מי שמדבר על חכמים וגדולי ישראל, אשר הוא מביא על עצמו אסון כבד ונורא, אשר אין לו סוף ואין לו קץ. זה הזמן לערוך תשובה ולחזק העניין.

עד שלפתע נזכרתי בדבר שעורר בי זעזוע... נזכרתי, כי כשהייתי בחור, ישבתי פעם אחת עם כמה חברים טובים ואיכותיים, ומשום מה הגענו לדבר על הגאון מוילנא הקדוש. לא דיברנו דברי שבת, אלא התחלנו למתוח ביקורת על דרכו, ומדוע הוא אינו הולך כורס אחר.

התייחסנו אל הגאון מוילנא כיהודי רגיל שאפשר להגיד עליו דעות ולחלוק עליו כאילו היה אחד מאיתנו.

מיד הרגשתי כי הקב"ה מעניש אותי כעת, כשבני הגיע לגיל תורה ומצוות, עקב כך שזלזלתי באחד מגדולי ישראל, ובפרט בגאון מוילנא, קודש הקודשים.

וכבר אמרו רבותינו ז"ל (אבות ב, טו): "והיו זהיר בגחלתם (של חכמים) שלא תכוה, שנשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש"

הקב"ה מקפיד ביותר על ביזוי החכמים, עד אשר הפליגו בעונשם ואמרו: "המבזה תלמידי חכמים – אין רפואה למכתו!".

לא היה לי ספק כי הביזוי שביזיתי את הגאון מוילנא, הוא זה שגרם למכה הלא הגיונית שאירעה לי עם בני שירד מהדת לפתע פתאום, בלי שום הסבר וסיבה.

מיד החלטתי לעשות תשובה. השעה היתה 18:30 בערב. עליתי לביתו של הגאון הגדול רבי מרדכי גרוס שליט"א, שהיה פוקד את ציונו של הגר"א בימי אלול, לבקש מאיתו שיחוס נא אלי ועל נפשות ביתי ויבקש מחילה מהצדיק למען ייטב לנו. אמר לי רבי מרדכי: "בשנה זו כבר הייתי על ציון הקודש של הגאון מוילנא ואיני יכול לעזור לך, אך מכיר אני יהודי חשוב הנמצא בקרבת הקבר, אולי אוכל לבקש ממנו להיעשות שליח במיוחד עבורך".

הרב גרוס עם כל גדלותו צלצל אל אותו יהודי וביקש שיעזור לי, והשליח אכן הסכים לקיים את השליחות.

כולנו מנסים לשפר את המעשים ולהתחזק. אך לעיתים, יכול להיות עוון אחד שמשקלו כבד ונורא, אשר כל חיזוק והתעוררות לא יוכלו לעזור אם לא יתוקן אותו עוון.

אחד העוונות הקשים ביותר הוא ביזוי תלמידי חכמים, אשר אמרו עליו חז"ל כי אין רפואה למכתו, וכי הקב"ה אינו מוחל על כבוד התורה שלהם.

סיפר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א:

היה זה בחודש אלול בשנה שעברה, שנת התשע"ח. יצאתי מתפילת מנחה, ופגשתי ביהודי צדיק, מרביץ תורה ברבים, ירא שמיים המזכה את הרבים, המספר לי מעשה מרתק שאירע עמו, וכך היו דבריו:

"לפני כמה שנים אירעה לי צרה קשה ונוראה בביתי. בני בן ה-13 החל לרדת מהדרך, עד שהגיע לשאול תחתית ורצה לעזוב את כל היהדות כולה. הוא החליף בגדים, גידל בלורית, הוריד את הכיפה והתכוון לכפור בהכל.

הדבר נחת עלינו כגזירה קשה ונוראה, הבית שלנו הוא בית תורני ומרומם, המעודד כל דבר שבקדושה, והנה כשקורה ל"ע דבר כזה, הדבר גורם לזעזוע וטלטלה רבה.

אני ואשתי וכל המשפחה היינו בהלם של ממש, הרגשנו את הגיהנום בחיינו. לא ידענו מה לעשות, מה אפשר לומר לנער שהחליט שהעולם בחוץ מדבר אליו.

שהדבר יהיה ברור, הבית שלנו מלא בחום ואהבה, בכבוד לתורה, ובפרט שהבן למד במוסדות חינוך מצויינים ביותר ואף עשה שם חיל לרוב, לא היתה שום סיבה הגיונית לבני לעזוב את הדרך שגדל בה עד כה.

ישבתי עם עצמי שבור ורצוף והתחלתי לחשוב: הרי כל הנעשה בעולם הוא בגזירת ה', והגם במקרה זה נגזר עלי ועל בני ביתי הצער הקשה הזה, אך בוודאי כי יש לכך סיבה שנבחרנו להצטער בצער שכזה. אם כן, מה הסיבה שהקב"ה מביא לנו ייסורים שכאלה... הרהרתי לעצמי.

"לא ידענו מה לעשות, מה אפשר לומר לנער שהחליט שהעולם בחוץ מדבר אליו..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות צום י"ז בתמוז

א. ביום חמישי יחול צום י"ז בתמוז, והטעם שכל ישראל מתענים ביום זה מפני הצרות והדברים הקשים שארעו בהם, וכדי לעורר את הלבבות ולפתוח דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ולפשפש במעשה ידינו ולחזרה בתשובה.

ב. המשנה במסכת תענית מונה חמשה דברים שארעו בי"ז בתמוז: א. נשתברו הלוחות - כאשר משה רבינו ירד מהר סיני וראה את עם ישראל שחטאו בעגל שבר את הלוחות, ודבר זה היה בי"ז בתמוז.

ב. בוטל קרבן התמיד - בימי בית המקדש היו מקריבים קרבן התמיד בכל יום, וביום י"ז בתמוז בוטל התמיד.

ג. נבקעה העיר ירושלים שהייתה במצור - בזמן בית המקדש השני.

ד. שרף אפוסטמוס הרשע את התורה שהיה מונח בעזרה שבבית המקדש וזה היה הספר המדויק שהיה בידם והיו מגיהים ממנו שאר ספרי תורה, ולכך שריפתו הייתה צרה גדולה לעם ישראל, ויש אומרים שהיה בימי הרומאים.

ה. הועמד צלם בהיכל - יש אומרים שאפוסטמוס הרשע העמיד, ויש אומרים שמנשה המלך הוא זה שהעמיד צלם בהיכל.

ג. צום י"ז בתמוז אסור רק באכילה ובשתיה, אבל שאר האיסורים שאסורים בתשעה באב כנעילת הסנדל וכו' מותרים בצום י"ז בתמוז, ולכן מעיקר הדין מותר להתקלח ביום הצום עצמו, ואפילו במים חמים, והמחמיר שלא לחוץ כל גופו במים חמים תבוא עליו ברכה, אולם מותר לטבול במקוה במים חמים.

ד. תחילת הצום הוא מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ומכל מקום אם ישן בלילה שלפני התענית וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעוד לא התחיל הצום, מכיוון שהלך לישון הסיח דעתו מן האכילה והשתיה ולכן נחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אדם שרוצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ובמידה ושכח ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לו לאכול. אולם אם מרגיש צימאון, השותה יש לו על מי ליסמוך ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

ה. אין מן הנכון לשטוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויזהר שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית, או שיש לו ריח רע מפיו מעיקר הדין מותר לו לצחצח שיניו או לשטוף את פיו, ובלבד שיזהר שלא יבלע את המים, וגם יזהר להכניס לפיו פחות מרביעית מים (81 גרס).

ו. מי ששכח וברך על מאכל או משקה ולפני שטעם נזכר שהיום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או המשקה, כדי שברכתו לא תהיה לבטלה (משום שברכה לבטלה לדעת מרן השולחן ערוך זה איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדרבנן, ואע"פ שיש אומרים שחיוב התענית הוא מדברי קבלה מכל מקום זה בוודאי אינו חיוב מדאורייתא), אולם פשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

ז. צריך לומר "עננו" בתפילת שמונה עשרה, ומנהג הספרדים לומר "עננו" בתפילת שחרית ובתפילת מנחה (וכל זה בשלוש הצומות י"ז בתמוז, צום גדליה, עשרה בטבת, ובתשעה באב אומרים "עננו" גם בתפילת ערבית שמתחיל הצום), ומנהג האשכנזים לומר "עננו" רק בתפילת מנחה.

ח. היחיד שמתפלל שמונה עשרה אומר "עננו" באמצע ברכת "שמע קולנו" והשליח ציבור בתפילת החזרה בקול רם אומר "עננו" ברכה בפני עצמה בין ברכת "גואל ישראל" לברכת "רפאנו".

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

מה הילד מבין?

כשם שלא כל עונש מחנך, כך גם יש לדעת שלא כל "פסק" מחנך. מתוך הידיעה שהעגרה - כעונש - תכליתה להעמיד את הילד במקומו במטרה לחנכו ולהטותו לטוב, עלינו לברור היטב את מעשינו ולכלכלם באופן שיענו על המטרה המוגדרת. בדומה לעונש, שלא אחת הוא ביטוי לכעס שלנו ולא משמש את המטרה, כך יש נזיפה, שאין בה אלא הבעת הרוגז הפנימי שלנו ותו לא. כשם שבעונש הילד לומד להבחין, בין עונש שמטרתו היא חינוכו לבין העונש שבא להשקיט את רוח הוריו, כס גם בנזיפה יודע הילד להבחין, בין כזו שנועדה להטותו לדרך הנכונה, לבין מקרים בהם היא מין התפרצות שאין בה שום אמצעי לחינוך.

הדברים חמורים במיוחד, במקרים שהורים נוטים "פסק" בנוכחות שאר הילדים, ובמקרים קיצוניים יותר - אף בנוכחות זרים, ילדים או אפילו מבוגרים, כשהילד מאדים מבושה ומעייניו אינם נתונים כלל לעצם הדברים. עיניו פוזלות לכל עבר לבדוק "מי רואה", וכל מחשבותיו נתונות להצקות שהוא עלול לסבול אחר כך מילדים אחרים שיביישוהו. אפילו כשה"פסק" ניתן בבית, לא תמיד מותר ששאר הילדים ישמעו - במיוחד, כשהמדובר בדברים שנתפס בהם בצנעה ויש בחשיפתם משום השפלה. שלא לדבר על הורים המכנים את ילדיהם בביטויים משפילים כדוגמת "אתה רשע" "טיפש שכמותך" וכדומה. שאר בני הבית עלולים ללמוד לאמץ כלפיו את הכינוי העלבון הגדול והצורב, יעורר סלידה ודחיה ויחבל בכל מסר שהורה מעוניין להנחיל לו.

נכון שלפעמים הילדים יכולים להוציא אותנו מן הכלים, וכזה קורה קשה לשלוט ברוחנו. בכל זאת, עלינו להשקיע כוחות כדי להתרחק עד כמה שאפשר מלאמץ הרגל - שסיכויי לתרום לחינוך הילדים קלושים ביותר, ואילו תולדת ההפסד ההרסני הגלומה בו כמעט בטוחה.

סיפר לי יהודי בגיל העמידה, ששנים רבות נשא על לוח לבו ומאן לשכוח, את התקופה בה כונה בפי כל ילדי המשפחה "כלב". זה היה, לאחר ששמעו את ההורים גוערים בו תוך כדי שימוש בכינוי המשפיל.

אינני מתייחס בשורות אלו למקרים של הורים שבינם מתנהל בהפקרות, כשהם אינם מנסים אפילו להושיט אצבע כדי לסתום את פירות הגדרים. ורק בהיותם ברשות הרבים, או כאשר אורח נקלע לבית, הם הופכים ל"מחנכים גדולים", המקפידים על ילדיהם בכל דבר שולי וזניח. להם, שורות אלו כבר לא יעזרו... הדברים האמורים נוגעים לרוב ההורים, העושים ככל שלא ידם כדי לחנך את ילדיהם, ואינם קולטים שיש מקומות שעדיף להעלים עין ולהתאפק בהמתנה לשעת הכושר ולמקום הנכון בתנאים הנאותים.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

צרת רבים - חצי נחמה או נחמת שוטים?

וכנאמר בתורה (דברים כו, יא): "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך", ויצליח עשות זאת באפנים שהזכרנו, ואז יקטן בעיניו כל ה"חסר" וה"אין", ובמילא יסתלקו כל ההתאוננות והתלונות.

במשל נפלא ממחיש האור החיים הקדוש היאן צריך שתהא תחושתו של האיש היהודי (דברים ו, ה) על הפסוק: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך..."

אדם עשיר חפץ לשנות מקום דירתו ממקומו למקום בו מצויים עשירים כמותו. פחד שבנדודיו יאבד לו הונו או יגב לו. מה עשה? מכר את כל הונו ורכש מרגלית יקרה ששוה הון רב, ורק השאיר לעצמו ממון הנצרך להוצאות הדרך, ואת מרגליתו החביאה היטב בכובעו בתפירה כראוי.

הנדודים לא היו צפויים כפי תכניתו, והממון שהכין לצרכי הדרך אזל. בלית בררה הצרך הוא להיות קבוצן ולאסף פרוטות לצרך המשך הנסיעה, וכמו כן אכל אכילתו בבתי התמחוי המיעד לעניים עד שהגיע למחוז חפצו.

נתבונן, היאן היתה תחושתו כאשר עסק בקבצנות, או באכילתו בבתי תמחוי? וכי היה לבו שבור ונעצב מכך? הלא לבו היה שמח, שכן יש לו מרגלית כאחד העשירים, אלא שבליט בררה נצרך הוא לכמה פרוטות להוצאות הדרך שלא היה שייך שיפרט מרגלית יקרה בשביל פרוטות אלו.

כך יש ליהודי לחוש במצבי חסרונותיו, יסוריו וכיוצא, הלא יש לי את הבורא, שכל כך מטיב לי, והלא טוב הוא לי מכל הון שבעולם, וביותר שזכה אותי במרגליות של תורה ומצוות, ומה לי כי אליו על חסר ערכי החמר הנפסדים והמדמים בזמן שמלא אני בערכים אמתיים ונצחיים.

אדם שמנחם עצמו בצרת אחרים כאשר הוא כמו כן באותה צרה. יכול לעשות זאת בדרך חיובית וחכמה, ונבאר.

ישנה "צרת רבים חצי נחמה", וישנה "צרת רבים נחמת שוטים". אדם שנמצא בצרה, וכדי למצא נחמה בצרתו, אומר הוא, הנה אני לא היחיד, וכגון אדם שחולה, רואה את אחרים שכמו כן חולים, ונחמתו היא בזה שהוא לא לבד, מציאות זו שישנם גם אחרים הסובלים - מקלה עליו את סבלו.

רואה אדם שהפסיד ממון, אומר הנה גם פלוני ופלוני הפסיד ממון, אדם רוק, גרוש, חשוך בנים, תרבות רעה בתוך ביתו וכיוצא מתנחם: אני לא לבד, יש עוד כאלו... זהו נחמה של דמיון ושטות, מה יתן לך שעוד רבים כמוך, הלא אתה בין אלו הנפגעים והמיסרים לעמת שתהא בין המאושרים.

אולם כאשר האדם מתבונן בצרת הרבים לכוון העידוד והחזוק זאת נחמה אמיתית, וכגון שחושב הוא, למה אפל ליאוש ולדכאון מצרה זו שנפלה עלי, והלא הנה רבים בצרה זו, וחיים וקיימים, וישנם כאלה אף שמחים בחייהם במצב זה הדומה לשלי, אם כן אפשר לחיות ולהיות מאשר במצב כזה, ולמה לא אהיה אני כמותם המשלים במצבי זה, וחי את חיי באשר מתוך הסתכלות שעדין רבים ההטבות האחרים שהיטיב ה' עמי, ועדין באמתחתי טובות רבות מה' עלי, ומה לי ליפול ליאוש, זוהי נחמה חיובית מתוך צרת הרבים.

ישנו פתגם האומר: שיש לאדם לראות את הטוב "בזכוכית מגדלת", ואת הרע "בזכוכית מקטנת"... יותר מדויק לומר: "בזכוכית הנכונה"! שכן הטובות גדולים מצד עצמן ולא צריך "זכוכית מגדלת" כדי לראותן, ולעמתם הרע הוא קטן ואין נצרך לכך "זכוכית מקטנת".

לראות נכון ובעין אמיתית את טובות ה' עמו, ולשמח בכל הטוב שנתן לו,

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

"המשכילים יזהרו כזהר הרקיע

ומצדיקי הרבים נכונבים לעולם ועד"

(דניאל פרק י"ב פסוק ה')

ערוץ הלוויין דר וסוהרת . לוויין יוטלסאט 7A. תדר 12529 .S.R. 01480 H.

מרח הרשל"צ הרב **יצחק יוסף** שליט"א

בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

הרה"ג

ליאור גלזר

שליט"א

בכל יום חמישי
בשעה 22:15

הרה"ג

ראובן אלבו

שליט"א

בכל יום חמישי
בשעה 21:00

הרה"ג

דניאל זר

שליט"א

בכל יום רביעי
בשעה 22:00

הרה"ג

אייל עמרמי

שליט"א

בכל יום שני
בשעה 19:30

הרה"ג המקובל

בניהו שמואלי

שליט"א

בכל יום ראשון
בשעה 21:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית

של הרה"ג **דניאל זר** שליט"א

באתרנו Rabenu.com